

מקץ ח"כ שיחה ב'

החידוש בזה שיוסף שמר את השבת עד שלא ניתנה, הוא ששמירת שבת של יוסף פעלה בעולם. ולכן היא מרומזת בזה שציווה להכין את צרכי השבת ביום שישי.

על הפסוק (מג, טז) "וטבוח טבח והכן" איתא במדרש (ב"ר פצ"ב): אין והכן אלא שבת, היך מה דאת אמר והי' ביום השישי והכינו וגו', הדא אמרה ששמר יוסף את השבת קודם שלא תינתן".

צריך להבין מהו המעלה בשמירת שבת ע"י יוסף על שמירת שבת של השבטים שהרי גם השבטים קיימו את כל התורה? ומדוע מדגיש הכתוב את שמירת שבת דיוסף בעקיפין (שציווה להכין בערב שבת) ולא בענין השביתה בשבת גופא?

והביאור: מהלשון "עד שלא ניתנה" משמע שגם לפני מתן תורה הי' בעולם החפצא של שבת (משא"כ שאר המצות שמציאותם נתחדשה בעת מתן תורה), והוא מפני שטעם השביתה הוא "כי בו שבת מכל מלאכתו", וא"כ מיד מששת ימי בראשית החפצא דשבת היא יום מיוחד. ורק ש"עד שלא ניתנה" היתה השבת ברשות הקב"ה – זאת אומרת שאין לפעולת השביתה דבני אדם קשר לשביתה הקב"ה - ורק כשניתנה השבת ונתבטלה הגזירה אזי ניתנה השבת לרשות ישראל - שהשביתה שלהם קשורה עם שביתה הקב"ה.

והנה השבטים היו רועי צאן - מובדלים מהעולם - וא"כ השבת שלהם היה בבחי' השבת של הקב"ה שלמעלה מהעולם, והחידוש בשבת דיוסף הוא שגם בהיותו במצרים הי' קשור עם הקב"ה, וא"כ השבת שלו פעל בעולם גם לפני שניתנה השבת.

וזהו ששמירת שבת של יוסף מרומזת בהכנה ביום שישי, כי בזה מודגש הפעולה בעולם - שזהו ענינו של יוסף (משא"כ השביתה אינה פעולה).

והנה גם לאחר שניתנה השבת ישנה אופן שבו קשור השבת דישראל עם השבת דהקב"ה, והוא כאשר בני ישראל שובתים מדיבור בעניני חול כמו ששבת הקב"ה, וכל שכן כששומרים על פנימיות השבת שהו"ע "הכוונה בתפילה ובתלמוד תורה לדבקה בה' אחד".